

[Edvard Sørensen.]

det erkendes fuldt ud, at Boligsituationen er saadan, at der maa gøres, hvad der kan gøres for at fremme Byggeriet, men at man ved Siden af offentligt Initiativ ogsaa i høj Grad ønsker det private Initiativ fremmet.

Ud over Landet vil det blive hilst med Glæde, og sikkert støttet af mange her paa Rigsdagen, at Erhvervslivets Bestræbelser for at styrke Konkurrenceevnen og udvide Beskæftigelsesmulighederne vil finde Ministeriets stærkeste Støtte.

Det samme gælder følgende Udtalelse: „i Erkendelse af den samfundsmæssige Værdi af at bevare en talstærk og selvstændig Mellemstand inden for de frie Erhverv i By og paa Land, vil Ministeriet gennem dertil egnede Foranstaltninger gøre sit til, at denne Del af dansk Næringsliv faar sine erhvervsmæssige Vilkaar bedst muligt trykget“.

Det har altid været Venstres Opfattelse, at det var en Lykke for vort Samfunds sunde Udvikling, at der var saa mange erhvervsdrivende og saa mange selvstændige Hjem som muligt, og det er ogsaa ud fra den Betragtning, at Regeringen har fremsat sine Udtalelser om den fortsatte Udstykning og Vilkaarene for de nyoprettede mindre Landbrug.

Den Maade, hvorpaa Regeringen udtaler sig om Fordelingen af de mest nødvendige Varer, saa længe der er Vareknaphed, f. Eks. Tekstilstoffer, hvor det i første Linie maa være mindrebemidlede og børnerige Familier, der kommer i Betragtning, maa vel tiltale de fleste i denne Sal.

Paa det sociale Omraade fastslaas det, at Regeringen vil føle det som en Pligt at søge dansk Sociallovgivnings høje Standard bevaret trods Tidens store Vanskeligheder, men der gøres ganske naturligt opmærksom paa, at Skabelsen af den sociale Tryghed, der tilstræbes, til enhver Tid vil være uløseligt forbundet med en økonomisk Politik, der er saaledes udformet og praktiseret, at det altid maa kunne betale sig at arbejde, at virke og at producere.

Regeringen ønsker yderligere den sociale Lovgivning udbygget og forbedret saa hurtigt, som de erhvervsmæssige og finansielle Vilkaar gør det muligt. Her peges der i første Linie paa Alders- og Invaliderrenten samt den sygdomsforebyggende og sundhedsbevarende Lovgivning. Nu hørte vi det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft udtale sig om disse Spørgsmaal, særlig om det sygdomsforebyggende Arbejde. Det ærede Medlem brugte her en agitatorisk Vending, som vi saa tit hører ude i en Valgkamp, nemlig den,

at ingen Venstrekommune har gennemført Ordningen med Sundhedsplejersker. Mig bekendt ligger det saadan, at Holbæk Amt har gennemført en Sundhedsplejerskeordning for hele Amtet — det er det eneste Tilfælde, hvor et Amt i sin Helhed har gjort det —, og det ærede Medlem vil vel ikke paa-staa, at der ikke findes Venstrekommuner i Holbæk Amt.

Hvad hele Spørgsmaalet om den sygdomsforebyggende og sundhedsbevarende Lovgivning angaar, maa det formentlig være saadan, som det har været hidtil, at denne Lovgivning bygges op som et Tilbud til Befolkningen og ikke som et Paabud. Jeg tror i alt Fald, at hvis man paa dette Omraade vil naa saa langt, som det er ønskeligt, maa denne Linie fortsat følges.

Saglige Indvendinger mod det sociale Program vil det blive vanskeligt at fremsætte fra nogen Side.

Saa snart Lønningskommissionen har afgivet sin Betænkning — og det maa formentlig kunne ske ret hurtigt —, ønsker Regeringen en saadan lønmæssig Placering af Tjenestemændene, at der sikres dem Vilkaar i Lighed med den Befolkning, de skal leve og arbejde iblandt. Ogsaa om dette kan der sikkert samles et Flertal.

Ud over det, der er nævnt i Programudtalelsen, og af hvilket jeg har omtalt en Del her, vil mange og vanskelige Opgaver møde Regeringen paa dens Vej fremover. Der er sikkert adskillige Opgaver, som Regeringen ønsker at gaa ind for ud over de nævnte, men hvis Forberedelse vil tage Tid.

Blandt de Opgaver, jeg vil gøre Regeringen opmærksom paa, er Decentralisering af Centralstyret og Forenkling af vor Skattelovgivning og vore Refusionsregler.

Gennem mange Aar er Centralstyret vokset i uhyggelig Grad. Fra at være vejledende og kontrollerende er det blevet bestemmende, og det er paa visse Omraader derfra, Fordelingen af Livets Goder foregaar, ja, det er næsten saadan, at man gennem Centraladministrationen bestemmer de enkelte Borgeres, først og fremmest Erhvervslivets Udøvers Indtjeningsmuligheder. Jeg ved vel, at Krisen i 30erne og Krigen er en medvirkende Aarsag hertil, men saa snart Mulighederne er til Stede, bør det være den danske Handelsstand, der køber og fordeler Varerne til den danske Befolkning; derved bliver der Muligheder for bedre og billigere Varer.

For de øvrige Omraaders Vedkommende bør en Række Afgørelser lægges ud til de lokale Myndigheder — jeg tænker her paa Amts-, By- og Sogneraadene. Der er ingen,